

VSDTP:n NYKYTILANTEESTA ⁵⁷

Saksalaiset toverit ovat usein saaneet lukea uutisia kiivaasta taistelusta ja perustavaa laatua olevista erimielisyyksistä VSDTP:n sisällä. Valitettavasti nuo uutiset ovat lähtöisin erinäisten emigranttiryhmiä keskuudesta; useimmissa tapauksissa niitä lähettelevät sellaiset henkilöt, jotka joko eivät ollenkaan tunne Venäjällä nykyhetkellä vallitsevaa todellista asiointilaa tai tahtovat tietoisesti johtaa saksalaisia tovereita harhaan yksipuolisella puoluepoliittisella valaisulla. Jokainen sellainen emigranttiryhmä edustaa omaa „suuntaustaan”, mutta on todellisuudessa muodostunut henkilöistä, joilta on katkennut kaikki elävä yhteys Venäjän taistelevaan työväenpuolueeseen tahi joilla ei ole koskaan ollutkaan yhteyttä siihen. Eräs moinen „tiedottaja” on valitettavasti saanut „Vorwärts'in” * luottamuksen. Saksan sosialidemokraattisen työväenpuolueen pää-äänenkannattaja on useissa kirjoituksissa antanut tilaa Venäjän puolueeseen kohdistetulle ennen kuulumattomalle parjaustulvalle, joka lähtee tuon tiedottajan kynästä ja on saanut alkunsa muka „objektiivisista” lähteistä.

Todellisuudessa nuo lähteet ovat olleet läpeensä „subjektiivisiä”, läpeensä valheellisia. Koska „Vorwärts” ei julkaissut meidän *tosiasioita koskevaa oikaisuamme*, oli meidän pakko julkaista erillinen kirjanen otsikolla „„Vorwärts'in” anonyymi ja asiointi VSDTP:ssä” **, jota painatettiin muutamia satoja kappaleita ja lähetettiin kaikkien vähänkin huomattavien saksalaisten puoluejärjestöjen hallinnoille sekä tärkeimpien puoluelehtien toimituksille.

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

** Ks. Teokset, 17. osa, ss. 511—524. *Toim.*

Tuon kirjasen tosiasia-aineistoon nähden „Vorwärts” ei voinut esittää *ainoatakaan vastaväitettä* ja siten vaieten tunnusti sen.

Antaaksemme saksalaisille puoluetoverillemme mahdollisuuden arvostella muutamien heidän korviinsa tulleiden tiedotusten pätevyyttä esitämme tässä kirjeen, jonka VSDTP:n Keskuskomitea on lähettänyt Saksan sosialidemokraattisen puolueen Hallinnolle. Latvialaiset ehdottivat Hallinnolle, että järjestettäisiin yhdentoista „keskuksen” yhteinen neuvottelu vaalikampanjan aineellisen tukemisen kysymyksistä, minkä jälkeen Hallinto tiedusteli noilta keskuksilta niiden suhdetta tähän kysymykseen. Tämä kirje on Keskuskomitean vastaus ja kuuluu seuraavasti:

Heinäkuun 30 pnä 1912 *

SAKSAN SOSIALIDEMOKRAATTISEN PUOLUEEN HALLINNOLLE

Arvoisat toverit!

Hiljattain saimme jäljennöksen teille lähetetystä Latvian sosialidemokratian Ulkomaisen komitean kirjeestä kesäkuun 24 pltä. Katsoimme tarpeettomaksi selitellä teille noiden latvialaisten kummallista suunnitelmaa, koska olimme sitä mieltä, ettei yksikään asiasta selvillä oleva henkilö suhtaudu tuohon suunnitelmaan vakavasti. Mutta teidän kirjeestänne, jonka lähetitte meille heinäkuun 22 pnä, saimme ihmeeksemme tietää, että te aiotte hyväksyä tuon suunnitelman. Tämä seikka pakottaa meidät esittämään jyrkän vastalauseen, jonka lähetämmekin teille. Objektiivisesti katsoen Hallinnon aikomus ei ole muuta kuin yritys myötävaikuttaa meidän puolueemme (VSDTP:n) kahtiajakaantumiseen ja uuden, meille vihamielisen puolueen muodostamiseen. Se on koko Internationalessa ennen kuumumaton asia. Selitämme tämän saksalaisille tovereille seikkaperäisesti.

TILANNE VSDTP:ssä TAMMIKUUN JÄLKEEN 1912

Tammikuussa 1912 pidettiin VSDTP:n Yleisvenäläinen konferenssi, jossa oli edustajia seuraavista järjestöistä: Pietarin, Moskovan, Moskovan piirikunnan, Kasaanin,

* Tämä kirje julkaistaan tässä vähäisin tyylillisin muutoksin.

Saratovin, Tiflisiin, Bakun, Nikolajevin, Kijevin, Jekaterinoslavin, Vilnon ja Dvinskin järjestöstä. Tämä konferenssi palautti ennalleen puolueen, valitsi likvidaattorien hävittämän Keskuskomitean tilalle uuden Keskuskomitean, ja tällöin konferenssin oli pakko julistaa nämä likvidaattorit puolueeseen kuulumattomiksi (ks. kirjasta: „„Vorwärts'in” anonyymi ja asiointila VSDTP:ssa”, joka lähetettiin Hallinnolle; siinä mainittiin likvidaattorien, kansallisten järjestöjen: puolalaisten, latvialaisten, Bundin ja ulkomaisten ryhmien vastalauseista).

Tammikuussa pidettiin myös neuvottelukokous, jonka tarkoituksena oli muodostaa Organisaatiokomitea uuden konferenssin, „puolueen yleisen konferenssin”, kuten likvidaattorit ja heidän ystävänsä sitä nimittivät, koollekutsumista varten.

Hallinnolle kesäkuun 24 p:nä lähettämässään kirjeessä latvialaiset vakuuttavat, että tuon „Organisaatiokomitean” ovat muodostaneet seuraavat järjestöt ja suuntaukset: Bund, Latvian sosialidemokraatit, Kaukasian aluekomitea, menshevistinen „Golos Sotsial-Demokrata”, wieniläinen „Pravda” ja „Vperjod” ryhmä.

Näin muodoin on toisella puolella VSDTP:n Keskuskomitea, jonka valitsivat konferenssissa venäläiset, s.o. Venäjällä toimivat järjestöt (vastustajat sanovat sitä leniniläiseksi suuntaukseksi); toisella puolella on niin sanottu Organisaatiokomitea, joka lupaa „yleisen” puoluekonferenssin koollekutsumista.

MILLAINEN ON TÄHÄN ASTI NEUTRAALINA PYSYNEIDEN
VENÄLAISTEN SOSIALIDEMOKRAATTIEN SUHDE
NIIN SANOTTUUN ORGANISAATIOKOMITEAAN?

Tunnetuin menshevikki, Plehanov, joka on päättäväisesti taistellut likvidaattorien harjoittamaa puolueen tuhoamista vastaan, ei saapunut tammikuun puoluekonferenssiin kutsusta huolimatta. Huhtikuussa 1912 hän julkaisi Organisaatiokomitean edustajan kanssa käymänsä kirjeenvaihdon (ks. hänen „Dnevnik Sotsial-Demokrata” julkaisuaan, № 16).

Plehanov kieltäytyi osallistumasta niin sanottuun Organisaatiokomiteaan selittäen syyksi sen, että Bund ei kutsu koolle olemassa olevien puoluejärjestöjen konferenssia,

vaan „perustavan” konferenssin, *s.o. sellaisen, jonka pitäisi perustaa uusi puolue*. Niin sanotut aloiteryhvät, jotka todellisuudessa yksin vain kannattavatkin Organisaatiokomiteaa, ovat Plehanovin vakuutuksen mukaan likvidaattoriryhmiä, jotka eivät kuulu puolueeseen ja haluavat muodostaa uuden puolueen. „Uuden konferenssin koollekutsujina ovat likvidaattorit”, kirjoittaa Plehanov huhtikuussa 1912.

Ja nyt heinäkuussa on ilmestynyt tuon Organisaatiokomitean „Listok” julkaisu № 3. Siinä ei ole sanaakaan, ei hiiskaustakaan vastaukseksi Plehanoville. Tästä voidaan päätellä, miten hyvin latvialaiset ovat informoineet Hallintoa, ne samat latvialaiset, jotka valittavat, että „leniniläinen” Keskuskomitea ei vastaa Organisaatiokomitean kirjeisiin.

Onko tuo nyt niin kovin kummallista, että puolueen, vanhan puolueen Keskuskomitea ei vastaa niille, jotka, kuten tähän asti neutraalina pysynyt Plehanov sanoo, perustavat uutta puoluetta?

Organisaatiokomitean pitäisi ennen kaikkea todistaa neutraalille Plehanoville, ettei se muodosta uutta puoluetta eikä likvidoi vanhaa.

Kääntyessään Hallinnon puoleen kesäkuun 24 pnä, kun tuo likvidaattorien Organisaatiokomitea oli puoli vuotta taistellut puoluetta vastaan, Organisaatiokomiteaan osallistuvien latvialaisten olisi pitänyt tosiasioilla ja asiakirjoilla näyttää tuon taistelun tulokset; sen sijaan latvialaiset näyttävät Hallinnolle likvidaattorilaisia Potjomkinin kulisseja.

Latvialaiset ehdottivat Hallinnolle, että kutsuttaisiin koolle yksitoista Venäjän sosialidemokratian „organisaatio”-keskusta, järjestöä ja puolueeryhmää. Kirjaimellisesti niin oli sanottu (ks. s. 4 kirjeestä, jonka latvialaiset lähettivät Hallinnolle kesäkuun 24 pnä).

Koko maailmassa on puolueet tähän asti muodostettu paikallisjärjestöistä, joita yhdistää yksi keskuselin. Mutta venäläiset ja latvialaiset likvidaattorit ovat tehneet v. 1912 suuren keksinnön.— Tästä lähin voidaan muodostaa puolueita „keskuksista, järjestöistä ja puolueeryhmistä”.

Uusimman latvialais-likvidaattorilaisen vaaligeometrian mukaan yhdentoista organisaatiokeskuksen, järjestön ja puolueeryhmän joukkoon kuuluvat: ensinnäkin

Organisaatiokomitea ja toiseksi 6 puolueyhmää tai järjestöä tahi keskusta, jotka muodostavat tuon Organisaatiokomitean. Latvialaisten kirjeessä on sanottukin juuri niin: „Pykälät 2—7 muodostavat Organisaatiokomitean”.

Puoluetta likvidoivan intelligenssiaineksen ryhmät saavat näin ollen kolminkertaisen äänioikeuden, aivan kuin aristokratia lahoissa kauppaloissa.

1) Kaukasian aluekomitea — näennäisenä järjestönä;

2) sama — pariisilaisen „Golosin” hahmossa, vaikka „Golosilla” ei ole vakinaisia valtuuksia Kaukasialta;

3) sama — „Organisaatiokomitean” hahmossa.

Väitämme, että Venäjän työläiset tulevat suuttumuksen tuntein ja halveksien torjumaan sellaisen ajatuksen, että olisi käsiteltävä kysymys kaksista ehdokkaista, s.o. likvidattorien yrityksestä saada vähäpätöisten ulkomaisten ryhmien kanssa aikaan kahtiajako, varsinkin kun nuo ryhmät edustavat vain desorganisaattori-intelligenttejä.

Väitämme kategorisesti, että poikkeuksetta yksikään niistä ulkomaisista ryhmistä, jotka taistelevat puoluetta vastaan, ei ole saanut viimeksi kuluneen vuosipuoliskon aikana miltään Venäjällä toimivalta järjestöltä valtuuksia oman äänenkannattajan tai omien lentolehtisten julkaisemiseen. Latvialaiset haluavat todistaa Hallinnolle päinvas- taista; osoittakoot he sitten venäläisessä lehdistössä vaikkapa yhdenkin sellaisen valtuuden ajalta ennen heinäkuun 22 päivää.

„Golos Sotsial-Demokrata” ei ole minkään Venäjällä toimivan järjestön äänenkannattaja.

Trotskin wieniläinen „Pravda” ei myöskään ole minkään Venäjällä toimivan järjestön äänenkannattaja. Kolme vuotta sitten „Pravda” oli ukrainalaisen „Spilkan”⁵⁸ äänenkannattaja (Etelä-Venäjä), mutta Spilka on jo kauan sitten mitätöinyt antamansa valtakirjan.

Ei „Vperjod”, ei Plehanov eivätkä „puoluemies-bolshevikit” julkaise mitään äänenkannattajia, jotka olisivat jonkin Venäjällä toimivan järjestön puoluelehtiä.

On hyvin helppoa vedota ryhmiin, joita ei todellisuudessa ole olemassa. Ei ole vaikeata myöskään julkaista „myötätuntoisia” kirjoituksia. — Mutta jotta voitaisiin vaikkapa puolen vuoden ajan julkaista Venäjällä toimivan järjestön äänenkannattajaa, tarvitaan vakituksia yhteyksiä, työläisjoukkojen täydellistä luottamusta paikkakunnilla ja taktiikkakatso-

musten yhtäläisyyttä, mikä voi syntyä vain pitkäaikaisen yhteistyön tuloksena. Kaikkea tätä puuttuu ulkomaisilta pikku ryhmiltä, joita latvialaiset ja bundilaiset desorganisaattorit nostattavat puoluetta vastaan.

P.P.S:n * suhteen sanomme lyhyesti. *Se ei ole sosialidemokraattinen järjestö. Se ei ole milloinkaan kuulunut SDTP:hen. On olemassa vain yksi syy sen kutsumiseen mukaan, nimittäin: se „lupaa” tulla sosialidemokraattiseksi ja yhtyä likvidaattoreihin! — Desorganisaattoreille ja kahtiajakajille se tietysti riittää! Jos P.P.S. on kutsuttava yhteisiin käsittelyihin, niin miksipä ei kutsuttaisi myöskin sosialistivallankumouksellisia, jotka osallistuvat Duuman vaaleihin, sionistisocialisteja, latvialaista eserräliittoa ynnä muita sellaisia „suuntauksia”?*

III DUUMAN SOSIALIDEMOKRAATTINEN RYHMÄ

Ulkomaiset pikku ryhmät Hallinto luki organisaatiokeskusten joukkoon, mutta *sosialidemokraattisen duumaryhmän se taas jätti kutsumatta. Se on uskomatonta, mutta totta. Venäjän työläisten on hyödyllistä tietää, millä tavalla Trotski ja kumpp. johtavat ulkomaisia tovereitamme harhaan. Kirjeessään, joka on päivätty kesäkuun 24:nä, latvialaiset kirjoittavat Hallinnolle:*

„Mitä tulee sosialidemokraattiseen duumaryhmään, niin ei voi olla puhuttakaan, että se saattaisi esiintyä välittäjänä vaalikampanjan aineellista avustamista koskevassa kysymyksessä, sillä Duuman istuntokausi päättyy ja silloin duumaryhmä menettää samalla valtuutensa” (s. 2 monesti mainitsemassamme kirjeessä).

Tuo on joko tahallista petosta tai ääretöntä poliittista tietämättömyyttä, joka kuvaa kyllin selvästi, minkä verran Brysselin latvialaiset tietävät Venäjän vaaleista.

Kirje on päivätty 24. kesäkuuta. Kesäkuun 9 p:nä, s.o. kesäkuun 22 p:nä uutta lukua, III Duuma laskettiin virallisesti hajalle epämääräiseksi ajaksi, — tällöin kaikki edustajat, mukaanluettuna myös sosialidemokraatit, säilyttivät valtuutensa. Viimeksi mainitut ovat *yhä vieläkin Duuman*

* — PPS — Puolan sosialistinen puolue. *Toim.*

edustajia, sen tietää jokainen valistunut työläinen Venäjällä. Mutta ulkomaiset puolueen parjaajat eivät sitä tiedä.

Nimenomaan III Duuman sosialidemokraattisen ryhmän jäsenet ovatkin Venäjän ainoita legaalaisia sosialidemokraatteja, jotka muodostavat ainoan virallisen järjestön, oleskelkoot he missä osassa maata tahansa.

Kaikki likvidaattorit vihaavat tätä duumaryhmää. Likvidaattorien lehtipahaset („Nasha Zarja”) pommittavat sitä haukkumisilla ja salaviittauksilla, kaikki ulkomaiset desorganisaattorit juoruavat siitä. Miksi? Siksi, että duumaryhmässä, jossa puolue mies-menshevikit ovat aina olleet vallitsevina, enemmistö on aina taistellut päättävästi likvidaattoreita vastaan ja on auttanut tekemään heidät Pietarissa aivan vaarattomiksi.

Kirjasessa „„Vorwärts'in” anonyymi j.n.e.” saatoimme julkisuuteen erään oleellisen tosiasian. Sitä vastaan ei ole kukaan voinut sanoa sanaakaan. Vain *kaksi* duumaryhmän jäsentä avustaa vakituisesti likvidaattorien lehtiä. *Kahdeksan* duumaryhmän jäsentä avustaa vakituisesti antilikvidaattorien lehtiä*.

Sekä latvialaiset että Trotski kehottavat Hallintoa jättämään pois neuvottelusta tämän ainoan yleisvenäläisen kollektiivin, joka on säilyttänyt yhtenäisyyden! — Jos latvialaiset olisivatkin erehtyneet, koska eivät kesäkuun 24 päivänä tietäneet sitä, minkä kaikki työläiset Venäjällä tiesivät, niin miksi he eivät ennen heinäkuun 22 päivää, t.s. kokonaisen kuukauden kuluessa vaivautuneet korjaamaan erehdystään? Sattuu erehdyksiä, joista on hyvin suurta hyötyä erehtyjille.

Hallintoa pettäneiden latvialaisten ja likvidaattorien tarkoituksena on vastoin puolueen Venäjällä olevan enemmistön tahtoa, vastoin sosialidemokraattisen duumaryhmän enemmistön tahtoa saada näennäisten ulkomaisten pikku ryhmien liittoutuman avulla tyrkytetyksi likvidaattoriehdokkaita ja saada petkutuksen avulla rahaa Saksan työläisiltä. — Sellainen on pitkien puheiden (latvialaisten, bundilaisten, Trotskin ja kumpp. puheiden) lyhyt sisältö.

Mutta tuo petos ei jää rankaisematta.

* Ks. Teokset, 17. osa, s. 523. *Tolm.*

VIRALLISESTI TARKASTETTAVISSA OLEVIA TIETOJA
LIKVIDAATTORIEN VAIKUTUSVALLASTA
PUOLUEEN VAIKUTUSVALTAAN VERRATTUNA

Jokainen järkevä ihminen ymmärtää, että tyhjänpäiväiset korulauseet luulotelluista likvidaattoreille myötämielisistä salaisista „järjestöistä” eivät ole lainkaan luottamuksen arvoisia.

Väitämme, että kaikki likvidaattorien järjestöt Venäjällä ovat näennäisiä.

Sen, jolla ei ole henkilökohtaisesti käytettävänä tarkkoja tietoja Venäjän sosialidemokraattisissa piireissä vallitsevasta asiantilasta, on vaikea saada selville totuutta. Mutta hänkin voi sen löytää, jos ryhtyy etsimään sitä asiakirjoista ja tarkastamaan niiden ajatussisältöä uskomatta pelkkiin sanoihin. Ensimmäisen tarkastettavissa olevan yleisesti tunnetun tosiasian jo mainitsimme — se on sosialidemokraattisen duumaryhmän voimien jakaantuminen likvidaattorien ja antilikvidaattorien kesken.

Mutta nyt, kun likvidaattorien ja puolueen välistä taistelua on kestänyt puoli vuotta, on olemassa seuraavia täysin objektiivisia ja vieläkin vakuuttavampia tosiasioita.

Kirjeessään kesäkuun 24 päivältä (ss. 5 ja 6) latvialaiset mainitsevat Pietarissa ilmestyvistä legaalista marxilaisista sanomalehdistä. He nimeävät „Zhivoje Delon” ja „Nevski Golosin”, jotka noudattavat menshevististä („Golos Sotsial-Demokrata” lehden) suuntaa, ja asettavat niiden vastakohdaksi „Zvezda” lehden ja pietarilaisen „Pravdan” (sitä ei saa sekoittaa Trotskin likvidaattorilaiseen wieniläiseen „Pravdaan”), jotka latvialaisten väittämän mukaan „ovat Leninin ryhmän hallussa ja sen johdettavina”.

Vaikka tämä väite onkin epäonnistunut, niin kuitenkin latvialaiset ovat siinä tahtomattaan esittäneet tärkeän tosiasian likvidaattoreita vastaan.

Kun „julkinen puolue” on vain likvidaattorien tyhjänpäiväinen liberaalinen fraasi, niin julkinen *toiminta* Duumassa ja lehdistössä on perustoimintaa marxilaisen propagandan alalla. Siitä ja vain siitä voidaan löytää tosiasioita, jotka todistavat objektiivisesti likvidaattorien ja antilikvidaattorien voiman.

Mitään muita poliittisia yleisvenäläisiä äänenkannattajia, paitsi latvialaisten mainitsemia, ei ole olemassa. Likvidaattoreilla on „Zhivoje Delo” ja „Nevski Golos”,

antilikvidaattoreilla „Zvezda” sekä myöhemmin „Nevskaja Zvezda” ja (pietarilainen) „Pravda”. Mitään muita suuntauksia ja puolueyhtymiä ei Venäjällä ole — ei lehdistössä eikä yhteiskunnallisella joukkotoiminnan areenalla; kaikki latvialaisten mainitsemat ulkomaiset ryhmät ovat pelkkiä nollia.

Nyt ovat edessämme molempien suuntausten toiminnan tulokset puolen vuoden ajalta.

Tämän puolen vuoden aikana (tammi—kesäkuussa 1912) Venäjän kaikki puolueet aloittivat ja jo lopettivatkin vaalivalmistelut. Nyt on vaaleihin enää 6 tai 8 viikkoa. Vaaliluettelot on jo enimmäkseen laadittu. Vaalien lopputulos on itse asiassa jo ennakolta määrätty nimenomaan tuon puoli vuotta kestäneen valmistelun perusteella.

Likvidaattoreja ovat kannattaneet „pykälät” 1—7 latvialaisten luettelossa (Organisaatiokomitea, Bund, Latvian sosialidemokratia, „Golos”, wieniläinen „Pravda”, Kaukasian aluekomitea, „Vperjod”), antilikvidaattoreita — Keskuskomitea, joka on yhdistänyt venäläiset, s.o. Venäjällä toimivat järjestöt (yksistään vain „leniniläinen suuntaus”, kuten likvidaattorit väittävät).

Katsokaamme siis, mitä nämä kummatkin ovat tehneet.

Likvidaattorit julkaisivat Pietarissa tammikuun 1 päivästä kesäkuun 30 päivään (vanhaa lukua) v. 1912 16 numeroa „Zhivoje Delo” lehteä ja 5 numeroa „Nevski Golos” lehteä, yhteensä 21 numeroa.

Antilikvidaattorit ovat saman puolen vuoden aikana julkaisseet 33 numeroa „Zvezda” lehteä, 14 numeroa „Nevskaja Zvezda” lehteä ja 53 numeroa „Pravda” lehteä, yhteensä 100 numeroa.

Kaksikymmentä yksi sataa vastaan.

Sellainen on likvidaattorien ja puolueen välinen voimasuhte Venäjällä. Sanomalehtiä koskevat tiedot ovat julkisia tietoja; jokainen voi ne tarkastaa ja perustella.

Kuinka on asia lehtien painosmäärään nähden? Latvialaiset vakuuttavat, että likvidaattorit ovat painattaneet 30.000 kappaletta. Olettakaamme, ettei se ole liioittelua. Antilikvidaattorien lehtien painosmääräksi on tov. Haasen ja muiden jäsenten tapaama henkilö maininnut Hallinnolle 60.000 kappaletta. Tämä vertaus merkitsee sitä, että likvidaattorien vaikutusvallan ja puolueen vaikutusvallan suhdeluksi tulee 1 : 10.

Vaikka painosmäärää koskevia tietoja ei ole julkaistu ja sen vuoksi ne voivat tuntua liioitelluilta, niin on julkaistu muita, tärkeämpiä, vakuuttavampia tietoja.

Niitä ovat tiedot likvidaattorien ja puolueen yhteydestä työläisjoukkoihin Venäjällä.

JULKISIA, TARKASTETTAVISSA OLEVIA TIETOJA
LIKVIDAATTORIEN JA PUOLUEEN YHTEYKSISTÄ
TYÖLAISJOUKKOIHIN VENÄJÄLLÄ

Lehtien julkaistujen numeroiden luku- ja painosmäärää koskevat tiedot eivät vielä todista täydellisesti puolueen ylivoimaa likvidaattoreihin verrattuna. Lehtiä voivat julkaista myös pienet liberaali-intelligenttien ryhmät. Jokainen „työväelle myötämielinen” tai vaikkapa liberaalinenkin radikaalisuuteen vivahtava lehti löytää Venäjällä aina paljon lukijoita. Paitsi työläisiä, niitä tulevat lukemaan liberaalit ja myös pikkuporvarilliset demokraatit.

On kuitenkin olemassa tosiasioita, jotka osoittavat paljon yksinkertaisemmin ja selvemmin likvidaattorien ja puolueen yhteydet Venäjän työläisjoukkoihin.

Niitä ovat tiedot rahavaroista, joilla työväenlehtiä julkaistaan.

Venäjän työväen keskuudessa on jo kauan harjoitettu agitaatiota varojen keräämiseksi työväenlehden julkaisemiseen. Kaikille oli selvää, että ilman sellaista lehteä vaaleihin osallistuminen on melkein pä näennäistä. Sanomalehti on vaalikampanjan tärkein väline, tärkein keino marxilaisen agitaation harjoittamiseksi joukkojen keskuudessa.

Entä mistä voidaan hankkia lehdelle rahaa?

On järjestettävä keräyksiä työläisten keskuudessa. Nämä keräykset muodostavat rahaston ja osoittavat kunkin ryhmän yhteyksien voimakkuutta. Ne todistavat näiden ryhmien arvovaltaa, työläisten luottamusta niihin, niiden todellista vaikutusta proletarijoukkoihin.

Ja niinpä sellaiset keräykset työväenlehden hyväksi aloitettiin Pietarissa vuoden 1912 alussa. Puoli vuotta, tammikuun 1 päivästä kesäkuun 30 päivään, on riittävä aika. Keräyksiä koskevia tietoja julkaistaan kaikissa edellä mainituissa niin likvidaattorien kuin antilikvidaattorienkin lehdissä.

Johtopäätökset näistä tiedoista puolen vuoden ajalta ovat parhainta aineistoa, avoin, täydellinen, objektiivinen,

lopullinen vastaus kysymykseen likvidaattorien ja puolueen voimasuhteista Venäjällä. Sen vuoksi olemme liitteessä esittäneet täydellisen käännöksen kaikista jokapäiväisen työväenlehden hyväksi järjestettyjä keräyksiä koskevista rahaselostuksista miltei kaikista edellä mainituista lehdistä puolen vuoden ajalta.

Tässä esitämme vain yhteenvedonumerot.

Antilikvidaattorien lehdissä julkaistiin puolen vuoden kuluessa selostukset 504:stä työläisryhmien keskuudessa suoritetusta rahakeräyksestä, s.o. sellaisista keräyksistä, joiden suhteen on suoraan mainittu keräyksiä suorittaneen työläisryhmän nimi. Näitä keräyksiä toimeenpantiin viidesäkymmenessä Venäjän kaupungissa ja tehdasasutuksessa.

Saman puolen vuoden aikana, tammikuun 1 päivästä kesäkuun 30 päivään 1912, likvidaattorien lehdissä julkaisiin selostukset 15:stä työläisryhmien keskuudessa suoritetusta rahakeräyksestä. Nämä keräykset toimitettiin viidessä Venäjän kaupungissa*.

Tässä ovat nuo tarkat selostukset.

Työläisryhmien rahakeräykset jokapäiväisen työväenlehden hyväksi tammikuun 1 päivästä kesäkuun 30 päivään 1912

	Likvidaattorien lehdissä	Antilikvidaattorien lehdissä
Tammikuu	0	14
Helmikuu	0	18
Maaliskuu	7	76
Huhtikuu	8	227
Toukokuu	0	135
Kesäkuu	0	34
	15	504

Sama: Venäjän tärkeimmät seudut

Pietari	10	415
Etelä-Venäjä	1	51
Moskova	2	13
Pohjois- ja länsi-Venäjä	1	12
Ural ja Volga	0	6
Kaukasia, Siperia, Suomi	1	7
	15	504

* Vastoin likvidaattorien levittämiä loruja juuri nämä keräykset, jotka tuottivat yltä 12.000 markkaa, sekä aikaisempi saksalaisten toverien antama apu muodostivat Venäjällä sosialidemokraattisen lehdistömme perusraha-aston. Tekstissä mainittu täydellinen käännös kalkista erilaisissa sosialidemokraattisissa lehdissä puolen vuoden aikana julkaistusta rahakeräyksiä koskevista selostuksista oli lähefetty Hallinnolle, Valvontavallokunnalle ja Bebelille.

Taisteltuaan puoli vuotta puoluetta vastaan likvidaattorit tulivat kokonaan nujerretuiksi.

Likvidaattorit ovat Venäjän sosialidemokraattisessa työväenliikkeessä nolla. Tätä todistavat edellä esittämämme numerotiedot, jotka jokainen voi tarkastaa. Sellaiset ovat — vastoin Trotskin ja likvidaattorien kerskailua — Venäjällä julkaistut tosiasiat kokonaisen puolen vuoden ajalta.

Mainittakoon, että Trotski on „Zhivoje Delon” avustaja. Edelleen latvialaiset ovat itse kirjeessään kesäkuun 24 päivänä myöntäneet, että kaikki kuusi ryhmää — muun muassa Trotski, menshevistinen „Golos” lehti sekä „Zhivoje Delo” ja „Nevski Golos” lehtien johtajat — muodostavat niin sanotun Organisaatiokomitean. Sen vuoksi meidän tietomme osoittavat, etteivät ainoastaan likvidaattorit, vaan myös kaikki heidän kopeat ulkomaalaiset ystävänsä ovat pelkkä nolla Venäjän sosialidemokraattisessa työväenliikkeessä.

Heidän puolellaan on Venäjällä keskimäärin vain yksi työläisryhmä kutakin kolmeakymmentä työläisryhmää kohti.

Esitämme tässä myös kaikkien Pietarin sosialidemokraattisten lehtien osoitteet ja ilmestymisajan.

Likvidaattorit:

1. „Zhivoje Delo”. Pietari, B. Moskovskaja 16. № 1 — tammikuun 20 pnä 1912, № 16 eli viimeinen — huhtikuun 28 pnä 1912 (lakkautettu).

2. „Nevski Golos”. Pietari, Kolokolnaja 3. № 1 — toukokuun 20 pnä 1912, № 5 — kesäkuun 28 pnä 1912 (ilmestyy nytkin — heinäkuun 29 pnä 1912).

Antilikvidaattorit:

3. „Zvezda”. Pietari, Razjezhaja 10 ovi 14. № 1 (37) — tammikuun 6 pnä 1912, № 33 (69) — huhtikuun 22 pnä 1912 (lakkautettu).

4. „Nevskaja Zvezda”. Pietari, Nikolajevskaja 33 ovi 57. № 1 — helmikuun 26 pnä 1912, № 2 — toukokuun 3 pnä 1912, № 14 — kesäkuun 24 pnä 1912 (ilmestyy nytkin).

5. „Pravda”. Pietari, Nikolajevskaja 37 ovi 18. № 1 — huhtikuun 22 pnä 1912, № 53 — kesäkuun 30 pnä 1912 (ilmestyy nytkin).

LOPPUSANAT

Tulevissa Duuman vaaleissa VSDTP:n ehdokkaita tulevat asettamaan paikalliset puoluejärjestöt katsomusten ja suuntausten eroavuuksista riippumatta. Sosialidemokraattisten työläisten vähemmistön on kaikkialla alistuttava enemmistön tahtoon.

Paljonpuhutut kahdet ehdokkaat ovat joutavaa lorua, jolla halutaan vain pelotella ulkomaisia tovereita ja pum-pata rahaa.

Sitä vain puuttuu, että kuulut kymmenen „suuntausta” pelottelisivat *kymmenellä* ehdokkaalla ja kutakin ehdokasta varten pyytelisivät rahaa ulkomailta.

Kaksia ehdokkaita ei tule olemaan. Likvidaattorit ovat niin heikkoja, etteivät he lainkaan kykene asettamaan toisia ehdokkaita. Me emme käy mitään neuvotteluja puolueensa pettäneiden likvidaattorien vähäisen ryhmän kanssa. Ei Keskuskomitea Venäjällä eivätkä paikallisjärjestötkään välitä vakavasti likvidaattorien mielipiteistä. Kiinnittäköpää huomiota esimerkiksi Pietarin viime tapahtumiin. Likvidaattorit tiedottivat „Nevski Golos” lehdessä (№ 6), että Pietarissa on pidetty neuvotteluja heidän (likvidaattorien) kanssa vaalikampanjan suorittamisesta. Niin „Nevskaja Zvezda” (№ 16) kuin „Pravdakin” (№ 61) heinäkuun 21 ja 23 päivänä tiedottivat, että ne *eivät* ole lähettäneet edustajiaan neuvottelukokoukseen; sitä paitsi eräs neuvotteluun osallistunut kirjoitti „Nevskaja Zvezda” lehdessä, että työläiset tulevat kaikkialla Venäjällä toteuttamaan VSDTP:n tammikuun konferenssin päätöksiä.

„Erialaisten suuntausten yhdistyminen”, sanoi hän tarkoittaen likvidaattoreita, „sosialidemokraattisessa vaalikampanjassa on aivan mahdotonta” („Nevskaja Zvezda” № 16 heinäkuun 8 (21) p:nä 1912).

Ei mikään raha-apu koko maailmassa voi hankkia likvidaattoreille Venäjän työväen myötätuntoa. Mutta on päivän-selvää, että Hallinnon rahoilla voidaan asettaa eri paikkakunnilla näennäisiä toisia ehdokkaita. Vastuu sellaisista ehdokkaista, jotka tulevat tosiasiallisesti olemaan saksalaisen Hallinnon ehdokkaita, lankeaa siinä tapauksessa tietenkin Hallinnolle. *Likvidaattorit, joilla ei ole jokapäiväistä lehteä, käyttävät saamansa rahat kilpailevan lehden perustamiseen.*

Nuo rahat tullaan käyttämään kahtiajaon järjestämiseen niiden toimesta, jotka ovat pitkäaikaisessa taistelussa todistaneet mitättömyytensä; rahat tullaan käyttämään matkoihin y. m. s., uuden puolueen perustamiseen.— Jos Hallinto haluaa nykyään tavalla tai toisella auttaa likvidaattoreita, niin se pakottaa meidät vetoamaan Internationalen huolimatta kaikesta kunnioituksestamme saksalaista veljespuoluetta kohtaan. Silloin me todistamme Wienin kansainväliselle kongressille⁵⁹ *asiakirjoilla*, että Hallinto on ilmaissut olevansa valmis rahallisen kannatuksen avulla myötävaikuttamaan kahtiajakoon, saamaan aikaan kahdet ehdokkaat ja elvyttämään tuota raatoa — hajalle lyötyjä likvidaattoreita. Jos saksalaiset toverit tahtovat auttaa VSDTP:tä, niin heidän on annettava rahat vanhan puolueen Keskuskomitealle eikä niille, jotka järjestävät utta puoluetta.

VSDTP:n Keskuskomitea

Sen jälkeen, kun Hallinto oli peruuttanut aiotun neuvottelukokouksen, se tiedotti meille, että se „ei voi antaa millekään Venäjän puolueryhmälle rahaa vaalitaistelua varten ennen kuin kaikki yhdessä mainitsevat meille (Hallinnolle) yleistä luottamusta nauttivan elimen, joka on valtuutettu ottamaan vastaan ja jakamaan rahat”.

Tuo Hallinnon näennäinen neutraliteetti merkitsee todellisuudessa sitä, että Hallinto on kieltäytynyt tukemasta Venäjän työväenpuoluetta sen vuoksi, kun likvidaattorien ulkomaiset ryhmäpähaset ja „konferenssi” ovat parjanneet puoluetta.

Yllä esitettyjen huomautusten täydennykseksi pidämme velvollisuutenamme lisätä vielä seuraavaa.

Julkisesti ilmestyvät ja marxilaisessa hengessä johdetut sanomalehdet Venäjällä ovat nykyhetkellä kaikkein tärkein, Venäjän sosialidemokraattisille työläisjoukoille avoin äänitorvi puolueen suorittaessa agitaatiotyötään.

Ulkomailla ilmestyvillä sanomalehdillä, jotka Venäjällä ovat illegaalisia, ei *itse asiassa* voi olla samanlaista merkitystä kuin on ylempänä mainituilla lehdillä, vaikka niiden *periaatteellinen* tärkeys liikkeen teoreettisessa valaisemi-

nessa on epäilemättä tavattoman suuri. Tiedetäänhän, kuinka helposti ja toisinaan kevytmielisestikin pienet ulkomailla hajallaan olevat venäläisten emigranttien ryhmät sellaisia lehtiä perustavat; nämä lehdet elää kituuttavat noiden ryhmien omassa keskuudessa eivätkä juuri milloinkaan joudu Venäjällä olevien puolueenjäsenten käsiin. Sen vuoksi niillä ei itse asiassa voida katsoa olevan vähänkään huomattavaa merkitystä Venäjän puoluelämälle.

Puoli vuotta (tammikuusta kesäkuuhun 1912) kestäneen antilikvidaattorien lehtien taistelun jälkeen on olemassa *yksi ainoa* likvidaattorien äänenkannattaja, „Nevski Golos”. Tuo lehti on miltei lakannut olemasta poliittinen äänenkannattaja; puolentoista kuukauden kuluessa (kesäkuusta elokuun puoliväliin) on ilmestynyt vain *kaksi* numeroa (6. ja 7.). On selvää, ettei mikään tuollainen lehti kestä poliittista vainoa, joka riehuu Venäjällä *kaikkia* työväenlehtiä ja vieläpä monia aivan maltillisia liberaalisiakin lehtiä vastaan, ellei se ammenna elinvoimaa läheisestä yhteydestä työläisjoukkoihin.

Sellaisia poliittisesti hyvin tärkeitä ja merkitykseltään välittömän ajankohtaisia työväenlehtiä ovat nykyään: viikkolehti „Nevskaja Zvezda” ja jokapäiväinen lehti „Pravda”. Molemmat lehdet ilmestyvät Pietarissa; meidän *poliittiset vastustajamme* latvialaisen sosialidemokratian keskuudessa ovat antaneet niille pilkkanimen: „leniniläisen ryhmän” äänenkannattajat. Edellä esitetyistä *objektiivisista* tiedoista, jotka voidaan avoimesti tarkastaa milloin tahansa, saksalaisille tovereillemme pitäisi käydä selväksi, että tämä „leniniläinen ryhmä” käsittää todellisuudessa Venäjän työläissosialidemokraattien valtavan enemmistön.

Tämän vuoksi on täysin ymmärrettävää, miksi mitkään niistä tiedotuksista, jotka ovat lähtöisin likvidaattorien ja heille myötämielisten ryhmien ja pikku ryhmien keskuudesta, eivät ansaitse *vähänkään oikeutettua luottamusta*. Kaikki huhut, joita nuo pikku ryhmät sekä niiden mukana juutalaiset (Bund) ja latvialaiset sosialidemokraatit, joilla ei lainkaan ole välitöntä yhteyttä *venäläiseen* liikkeeseen, ovat levittäneet koollekutsutusta tai muka koollekutsuttavasta kaikkien „suuntausten”⁶⁰ yhteisestä konferenssista, ovat osoittautuneet silkaksi keksinnöksi. Millään sellaisella konferenssilla, jos se todella pidettäisiinkin, ei olisi *vähän-*

kään huomattavaa merkitystä Venäjän proletariaatin tais-
telussa. Siis tosiasiallisesti, jos nyt tohtisimme käyttää
räikeää sanontaa, olemme tässä tapauksessa tekemisissä
puijauksen kanssa.

Valaistaksemme saksalaisille puoluetovereillemme tätä
kysymystä koskevia ja poliittiselta merkitykseltään epäile-
mättä tärkeitä tosiasioita vieläkin paremmin, esitämme
lopuksi muutamia otteita „Nasha Zarja” kuukausijulkaisun
viime niteessä olleesta erään likvidaattorien johtomiehen
Axelrodin kirjoittamasta artikkelista.

Axelrod kirjoittaa:

„Ajatus „puolueryhmien ulkopuolisesta” sosialidemokraattisesta...
äänenkannattajasta on nykyisin utopiaa ja sitä paitsi sellaista utopiaa...
joka on ristiriidassa puoluepoliittisen kehityksen etujen kanssa... Jär-
jestöllisesti muotoiltuja puolueryhmiä meillä ei oikeastaan ole; sen
sijaan on erilaisia kerhoja ja pikku ryhmiä, joista toiset seuraavat
enemmän tai vähemmän määrättyjä poliittisia, taktillisia ja organisato-
risia katsantokantoja, toiset taas häilyvät eri suuntiin, hyörien edellisten
jaloissa... Puolueen sisäisen eripuraisuuden keskipisteenä ja perus-
lähteenä on toisaalta eri puoluepiirien erilainen suhtautuminen uuteen,
julkiseen sosialidemokraattiseen työväenliikkeeseen ja toisaalta oleelliset
erimielisyydet Venäjän sosialidemokraattien lähimpien poliittisten
tehtävien alalla ja heidän poliittisessa taktiikassaan. Kumpaankin
kategoriaan kuuluvat kysymykset... käyvät juuri nyt... erikoisen
kärkeviksi, päivänpolttaviksi... Ja juuri niiden alalla Venäjän sociali-
demokraatit ovatkin jakaantuneet kahteen perusleiriin... Herää kysy-
mys: voiko suunnitteilla oleva (muutamien Pietarin työläisten ja
monien ulkomailla olevien intelligenttien suunnittelema) työväenlehti
asettua näiden kahden vastakkaisen leirin välillä neutraalille kannalle
ja onko sellainen kanta periaatteessa sallittava? Ilmeisesti ei ole... Kun
puolueen asiain ollessa näin puhutaan „puolueryhmiin kuulumattomuus-
desta” ainoana pelastuskeinona, niin... petetään sekä itseä että toisia
socialidemokratiassa vallitsevan todellisen asiantilan suhteen... Puolue-
ryhmän pukeminen asianomaiseen muotoon ja tiukka yhteenliitty-
minen on puolueuudelleen eli oikeammin sanoen vallankumouksen”
(puolueessa toimeenpantavan vallankumouksen) „kannattajien suo-
ranainen velvollisuus ja lykkäystä sietämätön asia”.

Loppusanoissa Axelrod puhuu kai likvidaattoreista... Me
voimme vain neuvoa saksalaisia puoluetovereitamme —
jos heille aletaan eri puolilta kertoa „puolueryhmiin kuulu-
mattomuudesta” tai puolueryhmien ulkopuolisesta konferens-
sista, johon likvidaattorit osallistuvat,— että orientoinnin
helpottamiseksi he vaatisivat Saksan sosialidemokraattiselle

lehdistölle saksannoksen mainitusta Axelrodin kirjoituksesta kokonaisuudessaan. Silloin saa oikean käsityksen eräistä tarinoista.

*VSDTP:n Pää-äänenkannattajan,
„Sotsial-Demokratin” toimitus*

Salaisesti! Vain järjestyneille sosialidemokraattisten puolueiden jäsenille!

JÄLKIKIRJOITUS

KIRJASEEN „VSDTP:n NYKYTILANTEESTA”

Tänään, syyskuun 15 pnä 1912, saimme Pariisin kautta Hallinnolta seuraavan kirjeen, jonka pitäisi näyttää saksalaisille tovereille erikoisen havainnollisesti, miten oikeassa me olimme protestoidessamme niitä yksityisiä, vastuuttomia Hallinnon „tiedottajia” vastaan, jotka pelkäävät esiintyä avoimesti.

Puolueen Hallinto kirjoittaa t.k. 10 pnä seuraavaa:

Berliini, syyskuun 10 pnä 1912.

Kallis tov. Kuznetsov!

Pyydämme Teitä, olkaa hyvä ja tiedottakaa meille, onko totta, että niihin vaalipiireihin, joissa on Valtakunnanduuman vaalien yhteydessä saatu aikaan kaikkien sosialidemokraattisten ryhmien sopimus, kuuluvat muun muassa:

Jekaterinoslav, Harkov, Moskovan kaupunki ja Moskovan kuvernementti, Donin alue ja Odessan kaupunki. Pyydän Teitä lähettämään nämä tiedot mahdollisimman pian osoitteella: H. Müller. *Chemnitz*.

Ellemme syyskuun 17 päivään mennessä saa mitään tiedotusta, niin katsomme edellä esitetyn pitävän paikkansa.

Puoluetervehdysin *H. Müller*

Tähän kirjeeseen lähetimme seuraavan vastauksen:

Saksan sosialidemokraattisen puolueen Hallinnolle.

Kalliit toverit! On itsestään selvää, että kaikki se, mitä Hallinnolle on tiedotettu, perustuu valheisiin, että kaikki se on silkkaa likvidaattorien keksintöä. Voimme varmasti vakuuttaa, että tuon lorun ovat saattaneet tiedottaa Hallinnolle vain latvialaiset, bundilaiset taikka Trotskin kannattajat, jotka vasta äskettäin lopettivat „oman” konferenssinsa, jota he halusivat nimittää „puolueen konferenssiksi”, mutta joka todellisuudessa oli likvidaattorien konferenssi. Ollaksemme mainitsematta mitään sellaista, mitä ei voida todistaa, ja ettei tarvitsisi siteerata järjestökirjeenvaihtoaamme, rajoitumme tässä vain siihen, että viittaamme erääseen Pietarissa julkaistuun asiakirjaan.

Pietarissa ilmestyvän jokapäiväisen marxilaisen „Pravda” lehden 102. numerossa elokuun 28 (uutta lukua syyskuun 10) pnä 1912 julkaisiin kirje, joka oli lähetetty eräästä Harkovin suurimmasta tehtaasta; se käsitteli varta vasten Duuman vaaleja. Mainituksessa kirjeessä sanotaan suoraan ja avoimesti, että „likvidaattorien ehdokkaiden nimiä *ei ole vielä saatettu julkisuuteen*” ja että likvidaattorit „*kieltävät työväenpuolueen välttämättömyyden*” („Pravda” № 102, s. 4, 1. palsta).

Yksinpä jo tästä saksalaiset toverit näkevät, kuinka hävyttömästi latvialaiset, bundilaiset, Trotskin kannattajat ja kaikki sentapaiset yksityistiedottajat heitä petkuttavat. Asia on nähtävästi niin, -että nämä kaikki ja samoin tietysti kaukasialaisetkin ovat halunneet saada rahaa näennäisten „järjestöjen” nimessä, joiden olemassaoloa ei puolueen Hallinto eikä kukaan muukaan voi todistaa ja tarkastaa.

Eikö saksalainen puolue, jolla on 90 sosialidemokraattista jokapäiväistä lehteä, — ellei se halua saattaa itseään huonoon valoon hairautumalla Venäjän puolueasioissa, — eikö se tosiaankaan voi aloittaa VSDTP:tä koskevaa keskustelua ja pakottaa avoimesti kaikki päivänvaloa piileksivät tiedottajat esiintymään omin allekirjoituksin ja asiakirjat käsissä?

Venäjä ei sentään ole niin kaukana kuin Keski-Afrikka, joten saksalaiset sosialidemokraattiset työläiset pääsisivät suuremmilta ponnistuksilta selville totuudesta ja siten myös vapauttaisivat saksalaiset Hallinnon jäsenet kuuntelemasta yksityisiä loruja, *joita ei voida tarkastaa.*

VSDTP:n Keskuskomitean toimeksiannosta

N. Lenin

*Kirjoitettu: kirjanen heinäkuussa,
jälkikirjoitus syyskuussa 1912*

*Julkaistu v. 1912 erillisenä kirjasena
saksan kielellä Leipzigiissä*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*

Venäjännös saksan kielestä